

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Søren Mathiesens regnebog

Citation: Hjortø, Knud: "Søren Mathiesens regnebog", i Hjortø, Knud: *Indensogns og udensogns*, 1919, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_09-shoot-workid58524/facsimile.pdf
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Indensogns og udensogns

SØREN MATHIESENS REGNEBOG

De tre karle, der gik og huggede rug ud for grødehøvsbakken havde nu tiet temmelig længe. Det var på den anden dag i rughøsten og nær op mod middag. De havde ikke mere sjov at sige til de tre piger, der gik efter dem og tog fra. Den anden dag kan være lige hård nok; man er gået træt i seng, og man vågner næste morgen med en fornemmelse, som om Ens ryg er knækket på tre steder. Særlig når rugen er svær og er kommet til at ligge. Solen er heller ikke så rar sådan hen mod middag. Det er ligesom man havde et varmt strygejern liggende over sine lænder. Hvorfor det nu netop skal være værst lige dér, om det kommer af, at man skilles ad mellem vest og bukser; nok er det, solen skal nok finde netop det sted, hvor man er mest medtaget, og at rette sådan nogen gloende, værkende lænder, det er nu heller ikke nogen fornøjelse; man må hellere blive nede, så længe man kan.

Leen bliver under sådanne omstændigheder let sløv og må stryges tit. Det syntes også Lars, der gik forrest; han gav signalet til strygning ved en-

den af skåret og sæ til den karl, der kom efter ham: Nå, Kristian, hvor mange hug blev det så?

Kristian, der var en ganske pæn karl med et betænksomt, men lidt for morsomt ansigt, svarede venligt og med mange rynker om øjnene, når man huskede på, at han endnu ikke var tredive: Ja, jeg har'n talt dem den her gang, men syv hundrede og halvtreds — tres; det er dér omkring, Lars.

Lars roste ham som en dygtig regnemester, og Ane Sofie, der tog op efter Kristian — hun var syvogtyve og havde haft to kærester, men hun var ubetinget en pæn pige ellers — hun sæ, og det kunde være ros eller noget andet, det kunde man ikke sådan høre på hende: Det er løjerligt med Kristian, at han altid har lyst til at regne sådan noget ud.

Der skal nogen til det værste, sæ Anders, der var trediemand; han grinte selv, da ingen andre vilde, og tørrede spyttet af sig bagefter. Han var så ung og meget voldsom i sit grin, når det førs kom i gang. Han blev drillet med at være forelsket i Ane Sofie.

Lars strøg sin le færdig, gned sine ophedede lænder med bagen af hånden og gabede: Det er'n sådan, når man kommer sent i seng, sæ han. — Hvor var du henne i aftes, Kristian, jeg så'n noget til dig.

Han sad hjemme og regnede, sæ Anders spottende.

Kristians ansigt fik sit sære udtryk af munterhed, der ikke var som andre karles; han svarede sindigt: Nej, jeg gjorde ej, Anders. Jeg har regnet Beyerholms tredje del ud, og så er der'n mer, at jeg ved af.

Der er da andre regnebøger til end dem, sæ Anders; vi fik da en ny, det sidste år jeg gik i skole.

Det ved jeg nok, svarede Kristian; det lød, ligesom han var ked af det, skønt han stadig smilede — men der står det samme i dem allesammen.

Ja så gu, — Lars svingede ud med sin Ie: Lad os så svede videre; klokken må vel blive tolv engang, skønt man sku sgu'n tro det. Altså syv hundrede og en og tres, Kristian.

Munterheden kunde ikke være ret stor så nær ved middag, i al den sol og op ad bakke. Ane Sofie så ligefrem fornærmet ud og fik derved en mærkelig lighed med det portræt, der nylig var taget af hende, og som i al hemmelighed var bestemt for Kristian; men han skulde ikke vide noget om det, før de var helt enige. For der var endnu et spørgsmål, der skilte dem ad, nemlig, hvad Kristian skulde bruge de to tusinde kroner til, som han havde arvet for et års tid siden. Ane Sofie vilde have, at han skulde købe et hus med et par tønder land jord; så kunde hun passe det derhjemme og han gå på arbejde, men Kristian lod ikke villig, skønt han ikke snakkede noget om, hvad han ellers vilde. Ane Sofie tænkte sig, at han måske vilde på seminariet, og det var jo både usikkert i hans alder og længe at vente. Når hun ligefrem spurte ham om det, sae han hverken ja eller nej. Dog syntes han jo nok, de skulde gifte sig, men han var ingen nem karl at få besked af, og Ane Sofie vidste ikke, hvad hun skulde tro. Forløbig samlede al hendes uvillie sig mod hans lyst til at regne og tælle og alt det. Hvad skulde det til? Der var jo ingen andre mennesker, der sådan gik og regnede altid, ikke engang skolelæreren eller præsten, som dog havde lært det. Og hvad, Kri-

stian kunde vel ingenting, selv om han sommetider ikke kunde lade være at prale. Ellers var han vel nok den pæneste karl, Ane Sofie havde set, så det var harmeligt, at han skulde have den fejl med at regne.

Da Kristian og Ane Sofie gik bagefter de andre hjem til middag, begyndte hun igen at snakke om hus, og han var mere medgørlig, end han plejede. Men bedst som de var igang med det eneste regnestykke, hun brød sig om, sae Kristian meget uventet: Det var det, jeg før sae til Anders: der står det samme i alle regnebøger.

Hun svarede uvilligt: Så er det godt, du kan dem allesammen; så kan du altså'n lære mer.

Ingen mennesker har lov til at sige, at han'n kan lære mer, svarede Kristian i sindsbevægelse.

Ane Sofie snakkede godt for ham om grise og høns og måske en ko, og han lod sig berolige. De kom hjem til middagsmaden i god fortsåelse.

Da Ane Sofie om aftenen kom ud fra køkkenet, hvor hun var færdig med indearbejdet, hørte hun skænderi i karlekammeret; det var Anders, der brugte mund, mens Lars grinede. Ane Sofie hørte også sit eget navn blive nævnt. Lars kom frem i døren, og hun så ham opfange en lussing på halvvejen og holde Anders om håndledet. Men så snart Lars opdagede Ane Sofie, tog han fat i Anders og kom slæbende med ham som en stædig tyrekalv: Nu må du hellere tage dig af ham, sae han --- jeg ka'n styre ham.

Anders stod med truttende mund og var meget rød i hovedet, men pludselig revnede hans ansigt i et stort grin: Ja, de havde prøvet kræfter; Lars var nær ved at være den stærkeste.

Ja, det vilde Ane Sofie gerne tro; men hvad var der i vejen med den finger?

Anders var lige ved at blive fornærmet over hendes villighed til at tro det, men nu blev han helt optaget af det med fingeren. Den var bullen; der var en splint i. Om hun måske vilde se på den.

Ane Sofie tog og klemte på den. Hun trak en knappenål ud af sit kjoleliv og sprættede fingeren op på det gule stykke, klemte så igen og fik en splint ud. Anders trak vejret som en, der drikker koghed kaffe, men holdt tappert ud.

Vent lidt, sae Ane Sofie og kom lidt efter igen med en klud. Hun plukkede et vejbredblad og lae på builenskabem, bandt kluden om og sae: Se så.

Dette her foregik lige udenfor gården. Anders skulde jo sige tak, men i stedet for slog han armene om hende og forsøgte at kysse hende. Hun værgede sig dog uden vanskelighed og så på ham med et smil, der tog alt humør fra ham; jo, det var hans første pigeprøve, og den var han ikke kommet godt fra.

Du ska'n se på mig, ligesom jeg var en dreng, sae han hidslig og næsten grædefærdig. Han var en og tyve år.

Nej, nej; det er der da heller ingen, der gør, svarede hun beroligende. — Du kan godt gå med, lae hun til, da han stod tøvende og så efter hende.

De gik op mod vejen. Til venstre lå grødehøvsbakken, — marken der op ad var nu helt bar efter den afhuggede rug, gul af stubbe og grå af jord, men grøftekanten med græs og blomster stod som

en grøn og spraglet hæk langs med bakkens ryg. Op mod den bakke og tværs over stubjorden gik nu Ane Sofie og Anders, men da de havde gået et stykke, så de noget gult, der ragede op over grøftkantens frodighed, det var en tråhat.

Det er Kristian, sæe Anders; — lad os hellere gå ned til venstre; vi forstyrrer ham bare i hans regning.

Ane Sofie svarede med en vis moderlig ro: Det er jo også Kristian, jeg vil snakke med.

Hvad vil du snakke med ham om? Han tænker'n på dig, men bare på, om han kan finde nogen nye stykker at regne. Jeg viste ham et, det stod i Familie-Journalen; det er det, han er ilav med.

Ane Sofie svarede med samme mildhed: Du snakker, som du har forstand til Anders.

Anders svarede ikke, og de nærmede sig tavse til Kristian, der lå på grøftkanten og stirrede ubevægelig frem for sig.

Nå, ligger du her, Kristian, sæe Ane Sofie pludselig.

Et hundrede og otte og halvtreds, svarede Kristian med et sæt: — nå er det dig, Ane Sofie? Du er nok ude at gå aftentur.

Anders brast i latter og vendte sig og begyndte at gå ned mod gården. Ane Sofie satte sig på grøftkanten ved siden af Kristian.

Hvad var det nu, du sad og regnede på? spurte hun mut.

Det var huset, forsikrede Kristian; — det var vort hus.

Nå var det det? Hvad var så det, der blev hundrede og otte og halvtreds?

Jo det var — — det var-e —; ja nu har jeg glemt det igen, for du forstyrrede mig midt i det.

Det var vist snarere det regnestykke, som Anders han viste dig.

Det fra Familie-Journalen? Kristian smilede overlegent — det var'n noget regnestykke; det var bare noget for børn. Sådant kunsstykker dem er der'n noget ved. Og jeg kan selv nogen, der er meget bedre.

Ane Sofie svarede ikke, og de sad længe tavse, mens det langsomt blev mørkere.

Her er kønt, sæc så Kristian, og da han ikke fik noget svar, føjede han til: Når vi er færdige med høsten, så kan vi følges ad hen og se på det hus? Skal vi det?

De talte nogen tid om huset, og de hørte kirkeuret slå ti. Ane Sofie rejste sig, og de gik hjem ad. Ved karlekammeret sæc de godnat, og Ane Sofie gik ind ad bryggersdøren for at komme ind på sit kammer, men der kom Anders rendende efter hende, rød og ophidset: Nå, sæc han så'n og regnede, som jeg sæc? Snakker jeg så, som jeg har forstand til? Gør jeg det?

Ane Sofie følte sig klemt op mod den store bryggerskedel; det syntes hun ikke om, og hun tog meget bestemt på ham og sætte ham fra sig: Ja, du snakker som du har forstand til; det gør du også nu. Kan du så se at komme ud, hvor du hører til, for klokken er mange, og jeg skal i seng.

Anders stirrede fortumlet på hende, men han kom sig snart igen og gik lydig ud af bryggersdøren, som Ane Sofie låsede efter ham.

— Nå du vil så ikke blive og få dig en svingom med Kristian? spurte husbonden den dag, da høstgildet skulde være.

Nej, Kristian skulde jo med Ane Sofie hen og se på det hus. De vilde gå så snart de havde fået mad. Kristian stod og smilede forlegen: Han havde skam heller ingen støvler; det havde han helt glemt. Nå, det gjorde jo ikke noget for hans skyld, men Ane Sofie vilde måske ikke synes så godt om det.

— Nej, det vil hun nok ikke, sae manden og lo. Du har så meget at spekulere over, Kristian, men nu skal jeg sige dig noget: Gå op på loftet, henne ved den østre gavl, der hvor der ligger nogle gamle bøger lige inde under taget; der står et par støvler af Hans Peters, dem kan du nok passe. Tag du dem på, så bliver Ane Sofie ikke ked af det.

— Ja, tak for det, sae Kristian, og satte træskoene og gik op på loftet. Manden stod nede og ventede: Kan du finde dem?

— Jo, lød det der oppe fra, jeg er ved at prøve dem; jeg tror nok de passer.

En time efter, da de skulde til at spise, kom Ane Sofie og spurte efter Kristian. Ingen vidste, hvor han var; manden forklarede, at han havde set Kristian

sidst, da han gik op på loftet, men der var han kommet ned fra for længe siden.

Lidt efter begyndte folkene at spise, og der var stor forundring over Kristian, der ikke kom; Ane Sofie var gnaven, og Anders, der havde sat sig ved siden af hende, forsøgte at få hende i godt humør, men da han mente, at Kristian nok sad et eller andet sted og regnede, bad hun ham rent ud om at holde mund, sådan et fjols som han var, så blev han fornærmet og sae ikke et ord mere.

— Du skal se, sae manden oppe fra sin bordende, at Kristian er gået op for at snakke med de gamle. Han sidder nok og venter på dig.

Ane Sofie svarede mut, at det var ellers ikke aftalen, og manden sae under almindelig latter: Nej, men det har han glemt, Ane Sofie, det har han glemt.

Ane Sofie gjorde sig færdig og gik, inden de andre havde rejst sig. At de sådan skulde grine af ham allesammen, det var ikke noget, hun syntes om, og så gik hun nedstemt den lange omvej til Kristians forældre.

Halvanden time senere kom hun alene tilbage til gården, da havde de begyndt at danse, men der var nogen, der så hende fra vinduerne, og de kom ud og mødte hende leende uden for porten: Jo nu havde de alligevel hittet Kristian. Om hun vidste, hvor han havde været henne? Oppe på loftet. Der havde han siddet og glemt både maden og huset, han skulde hen og købe. Om hun vidste, hvad han havde bestilt? Han havde regnet, og så grinede hele banden, mest karlene jo. Men Ane Sofie gik uden et ord ind gennem

porten, og nogle af dem syntes jo nok, det var synd for hende.

Anders var ikke mellem dem, der lo. Han tog mod Ane Sofie midt på gårdspladsen og sae indædt: Nå, er jeg så et fjols? er jeg det? Hvem er et fjols, synes du?

— Hvor er Kristian? spurte Ane Sofie.

Manden kom til og fortalte, at Kristian havde fundet en regnebog oppe på loftet; den havde tilhørt Hans Peter, da han var på højskole. Han havde spurt, om han måtte låne den, og så var han gået. Op til byen, troede han nok. Måske var han nu ved at handle om huset, Ane Sofie kunde jo prøve på at gå derop.

Ane Sofie svarede vredt, at Kristian for hende kunde gå, hvor han vilde; hun rendte ikke bagefter ham mere. Det hørte Anders og kom efter hende ind i bryggerset.

— Hvad skal du? spurte hun.

— Hvad skal du? spurte han.

— Jeg skal ind og stoppe strømper, svarede hun, gik ind på sit kammer, og låsede døren efter sig.

Men op mod byen, hvor skolelæreren boede, gik en lykkelig karl med en åben bog, som han bladede i; det var Kristian. Han havde tilfældigt taget den ud af bunknen inde under taget og set, at den var fuld af tal. Det var en regnebog, trods det, at den var så tyk som en læsebog. Den handlede om regningsarter, som Kristian ikke engang kendte af navn, og den var med rigsdaler, mark og skilling; det var ikke så nemt, men hvad gjorde det? Titelbladet fortalte, at den var af Søren Matthiesen, klokker ved Trinitatis kirke. Der

var ikke megen forklaring til stykkerne, men så var der til gengæld facitliste. Kristian blev siddende på gulvet med Hans Peters støvler på og med regnebogen i skødet. Han valgte at regne sammensat forhold; blyant havde han altid i vestelommen, og papir fandt han. Jo, sammensat forhold var til at forstå, og tiden gik. Kristian hørte, at loftsdøren blev lukket op, og der lød stemmer nede fra. Han rejste sig og gik med bogen i hånden ned ad trappen. Han kunde ikke forstå, hvad de grinte så forfærdeligt af, og jo mer forundret han blev, des mere morede de sig. Så kom konen og tog ham under armen og fik ham med ud i køkkenet. Han var kommet bag efter, men nu skulde hun nok sørge for ham. Kristian satte sig ved køkkenbordet, men så kom han i tanke om, at han først måtte spørge, om han kunde låne denne her regnebog, og han gik ud og spurte manden om lov. Der samlede sig straks folk om ham og manden, men det generede ikke Kristian, han så fornøjet ud og var tydeligt nok den, der var mest glad af dem allesammen.

— Ja, regnebogen kan du godt låne, sae manden alvorlig, — men Ane Sofie sidder hjemme hos dine gamle og venter på dig, så du måtte vel hellere se at komme afsted, så snart du har fået mad.

— Nå, sae Kristian fraværende, — jo, det skulde han nok.

Han spiste oksesteg og brunede kartofler med stor appetit; regnebogen havde han liggende opslået foran sig imens. Ane Sofie og huset tænkte han ikke mere på, og da han var færdig med at spise, gik han til byen for at tale med skolelæreren.

En time senere gik Kristian samme vej tilbage med sin regnebog i lommen, for det var mørkt nu, og med sænket hoved; han spekulerede på, hvad han så skulde, om han skulde følge skolelærerens råd og opgive det. For, som han havde sagt, med regning alene kunde man ikke tage eksamen. Skolelæreren havde vist ham en bibelhistorie så tyk som nogen romanbog; den skulde man kunne uden ad. Lige sådan en fædrelandshistorie, der ikke var meget tyndere; den skulde man også kunne uden ad. Og en katekismus på halvtredie hundrede sider; alle skriftsteder skulde man kunne helt uden ad og forklaringerne omtrent. Og så videre. Og når man var tredive år, så vilde alt sådan noget ikke gerne sidde fast, havde skolelæreren sagt. Nej, såmænd; Kristian havde efterhånden begyndt at indrømme og opgive. Først havde han været temmelig stor på det, for det han bare tænkte på den regning, som han jo sagtens kunde lære; han havde sat sig ind i sammensat forhold, mens han sad oppe på loftet, og delingsregning havde han set på, mens han gik, det var heller ikke svært, men så havde skolelæreren lagt denne her stabel foran ham, som man skulde kunne uden ad; den havde han siddet og set på, mens de snakkede, og den tog efterhånden modet fra ham. Nej, nej, Kristian, det var ikke sådan at løbe til, og det var det måske heller ikke. Og selv om han kunde lære at regne, hvordan var det så med de andre fag? Kunde han for eksempej skrive en fejlfri stil?

Bedst som Kristian gik og grundede, kom han til at smile: Selv om han kunde lære at regne? Det var grinagtigt, at skolelæreren ikke vilde være ved, hvor

dygtig Kristian var til regning; han kunde dog nok huske, at det i sin tid havde knebet for ham selv med at følge Kristian i hovedregning. Det var morsomt nok, at sådan noget kunde sidde i ham endnu.

Klokken var ti, da Kristian kom hjem til gården, men han havde ingen lyst til at gå i seng; han satte sig på en bænk uden for og bladede i regnebogen, bare for at have den mellem hænderne. Og han glædede sig til, det skulde blive Søndag, så havde han tid. Han tænkte ikke på noget bestemt, han var så tilfreds, selv om det jo ikke blev til noget med seminariet, og så lige med et kom der nogen ud af porten; det var Ane Sofie. Han blev så forundret; var hun ikke i seng endnu?

Ane Sofie vakte ham af hans tilfredshed og hans tankefrihed. Nå her sad han og havde det godt, ligesom han ikke havde glemt hende og deres aftale og gjort sig til nar for alle mennesker. Her sad han og var veltilfreds og skammede sig ikke.

— Hvad vil det sige? spurte han og klappede bogen på det glatte gule bind; den bog var nok ikke blevet ret meget brugt; nej, Kristian vilde gerne tro, det var ikke noget for Hans Peter.

Ja, han skulde ikke lade så dum; han vidste vel nok, hvad hun mente.

Jo, det gik efterhånden op for ham, at Ane Sofie havde grund til at være vred; han blev ked af det og vilde gerne forklare, hvordan det var gået til, at han havde glemt hende, men hun slog til bogen, som han viste hende; den havde hun hørt nok om, men hvad var ellers meningen? Skulde de derop på Søndag?

Kristian blev ked af, at han skulde svare på det lige med det samme. Han havde ingen lyst til at tænke på huset nu, endnu mindre til at få det afgjort. Endelig fik hun det svar af ham, at det jagede vel ikke, og om hun ikke snart skulde i seng. Klokkeren var halv-elleve.

Et kvarter efter sad Kristian igen alene på sin bænk; han havde måttet høre mange onde ord, som han kunde sige sig selv, at han havde fortjent, men han havde glemt dem i samme øjeblik, hun lukkede porten efter sig. Det jagede jo ikke; bare han måtte have lov at være i fred med sit.

Og i virkeligheden fik Kristian lov til at leve nogle dage i fuldkommen fred og tilfredshed. I sin fritid regnede han, og han passede sit arbejde, som i en drøm, og var glad. De andre snakkede rundt om ham, men ingen så noget til ham, undtagen Anders, der skulde gøre nar, men hvad gjorde det? Ane Sofie så ikke et ord, hun var vred, men da hun ikke snakkede om det, så vidste han ikke noget af det. Og sådan gik dagene, til det blev Søndag. Efter middag gik Kristian ned til kilden og satte sig med bog og papir. Han var så langt henne i sit og sad så dybt i græs og blomster, at han ikke så Ane Sofie, før hun var lige ved ham. Han så hastigt op til hende med et vist blik, men hun satte sig fredeligt hos ham og kiggede i hans bog. Hvad var det for et underligt tegn det der?

Det er kvadratrodstegnet, svarede Kristian — jeg sidder og uddrager kvadratrod.

Kan du nok finde ud af det? spurte hun tvivlende.

Jo, det kunde han da. Det var sådan en slags divi-

sion, men det var ikke som den, de havde lært i skolen. Nej, så nemt gik det nu heller ikke med at finde en kvadratrod.

Ane Sofie så til, og var snart klar over, at det var den mest meningsløse division hun nogensinde havde set. Når du har fundet den, hvad vil du så bruge den til? spurte hun.

Kristian holdt op med at regne, mens han tænkte, at det er ikke nemt at give et fornuftigt svar på et tosset spørgsmål. Så svarede han: jeg regner for min fornøjelses skyld og 'n for at bruge det til noget.

Vil du da'n på seminariet?

Nej — sae han næsten hidsig — på ingen betænkelig måde.

Hun tav lidt og vidste ikke, hvad hun skulde spørge om, for så var der jo ingen mening i nogen ting. Hun var kommet hen til ham med det bestemte forsæt, at hun ikke vilde gøre sig gal en gang til, men det var dårligt nok til at blive fri for. Dette her var jo ligefrem at blive holdt for nar. Hun gik og ventede på at få at vide, hvornår de skulde giftes og her sad han og regnede og så ud i sit ansigt, som én, der blev gift sidste Søndag.

Har du i sinde at sidde her og regne hele eftermiddagen? spurte hun så.

Kristian så gnavent op. Det var også noget at spørge om. Vidste han, om han blev færdig til aften eller måske før?

Ane Sofie rejste sig og gentog kort, hvad hun havde sagt den anden aften. Hun havde siden været henne og snakke med folkene, der jo ikke kunde forstå, hvor

de var bleven af, men de havde sagt, at hun og Kristian kunde komme idag istedetfor? Vilde han så det?

Kristian rejste sig også. Det kunde han ikke have med at gøre lige nu. Der var jo altid et hus at få. Og der var også så meget andet, sluttede han uden at kunne finde på mere.

Så vilde Ane Sofie gerne vide, hvornår de skulde giftes.

Kristian lukkede regnebogen med papiret liggende på det sted, hvor han var og svarede synligt oplivet over sit eget indfald, at det kunde vente et år endnu. Så — ja, så fik han flere penge tjent sammen, og — jo om et år, sådan noget, det vilde passe ham bedre.

Skal du have regnet hele den bog igennem først? spurte Ane Sofie.

Næ, — svarede Kristian bekymret, — nej, det skal jeg'n for der er vist noget i den, jeg'n kan forstå.

Ane Sofie gik et par skridt tilbage: Ja, ja, så vilde hun ikke plage ham længere, han skulde få lov til at være i fred.

Ja, sae Kristian.

Siger du ja? -- Hun lo forbitret: — siger du ja. Du er det værste og mest fåbelige mandfolk, jeg i mit liv har set, begyndte hun, og det varede længe, inden hun holdt op. Men mon han hørte det? Hun var ikke kommet meget langt fra ham, før han sad og regnede ligesom før. Hjemme ved gården mødte hun Anders, der havde holdt udkig. Han var ildrød i hovedet og skældte ud til at begynde med, og hun tog imod det som noget, hun havde fortjent.

Den vinter blev Anders og Ane Sofie gift. Folk

sae, han var tosset, sådan en dreng han var, men den opfattelse måtte de med tiden forandre. Om Kristian var der derimod kun een mening: at det så ud til, at han havde været glad ved at blive af med sin Kæreste og sine forpligtelser. Men næste sommer, sae man, var han så vidt kommet sig af sin regnegalskab, at han var ked af det, men da var det jo for sent, og da var der også sket det, at andre karle og piger betragtede ham som en særling, der ikke hørte til imellem dem, og det var nok noget grunden til, at han snart efter købte hus, hvor han levede som eneboer og ellers gik på arbejde. Han giftede sig til folks forundring, da han var ved de fyrre. Konen var fra et andet sogn, men der var ellers ikke noget aparte ved hende. Hun passede sine sager godt, både huset og haven og den dreng hun fik, men hun kom meget lidt mellem folk og døde temmelig tidligt, uden at nogen rigtig havde kendt hende.
